

РЕШЕНИЕ

№ 11924

гр. София, 06.07.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 141 СЪСТАВ, в публично заседание на
шести юни през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: СИЛВИЯ СТ.
ХАЗЪРБАСАНОВА

при участието на секретаря ДЕСИСЛАВА АЛ. ЛАЗАРОВА
като разгледа докладваното от СИЛВИЯ СТ. ХАЗЪРБАСАНОВА
Гражданско дело № 20221110142881 по описа за 2022 година

Производството е по реда на Дял I, глава XII от ГПК.

Предявени са положителни установителни искове по реда на чл.422, ал.1 ГПК с правно основание чл. 59 ЗЗД и чл.86, ал.1 ЗЗД, за установяване съществуването на вземания за продажна цена на доставена топлинна енергия и за цена на дялово разпределение и мораторна лихва за забава в плащането на цената с цена на исковите 363,38 лв.

В исковата ищецът „Т” ЕАД твърди, че ответникът Областна администрация на област София е потребил за стопански нужди топлинна енергия през периода от 01.11.2018 г. до 30.04.2020 г за топлоснабден имот, находящ се на адрес: гр. София, ул. Майор Юрий Гагарин, ..., аб.№ 38978 и не е погасил задължението си. За посочените суми е издадена заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК, като ответникът възразил срещу нея, поради което ищецът иска да бъде установена дължимостта на сумите 287,97 лева (двеста осемдесет и седем лева и 97 стотинки), представляваща главница за цена на доставена от дружеството топлинна енергия за период от 01.11.2018 г. до 30.04.2020 г., ведно със законна лихва за период от 19.11.2021 г. до изплащане на вземането, сумата 66,52 лева (шестдесет и шест лева и 52 стотинки), представляваща мораторна лихва за период от 31.12.2018 г. до 09.11.2021 г., 7,28 лева (седем лева и 28 стотинки), представляваща главница за цена на извършена услуга за дялово разпределение за период от 01.10.2018 г. до 01.12.2019 г., ведно със законна лихва за период от 19.11.2021 г. до изплащане на вземането, сумата 1,61 лева (един лев и 61 стотинки), представляваща мораторна лихва за период от 01.12.2018 г. до 09.11.2021 г., заедно със законната лихва върху главницата от 19.11.2021 г. до окончателното ѝ изплащане. В срока по чл. 414, ал. 2 ГПК ответникът депозирал възражение срещу заповедта, поради което ищецът предявява искове относно вземанията си. Ищецът твърди, че между страните е било налице облигационно отношение въз основа на неоснователно обогатяване, тъй като въпреки изпратеното до ответника уведомление, същият не предприел действия по сключване на договор за продажба на топлинна енергия на небитов клиент, но е консумирал такава без да я заплаща. Поддържа, че е доставил за

процесния период топлинна енергия до ползвания от ответника топлоснабден имот, като той не престира на насрещно – не заплатил дължимата цена, с което са се обогатил за сметка на обедняването на ищеца. Ответната страна отговаря на условията за потребител по смисъла на §1, т.43 ЗЕ на топлинна енергия за стопански нужди за топлоснабдения имот при писмен договор при общи условия съгласно чл.149, ал.1, т.3 ЗЕ, поради което е обвързан от общите условия на ищеца, дължи заплащане на доставената топлинна енергия съгласно сключения между страните договор. Според общите условия на ищеца (чл.40, ал.1) купувачът следва да заплаща топлинната енергия в 20 -дневен срок след изтичане на периода, за който се отнася задължението, и след получаване на фактура, след което изпада в забава за него. Ищцовото дружество е доставяло в имота топлоенергия през процесния период, чиято цена не е заплатена от ответника, без да е подавано от него възражение срещу начислените суми (чл.40, ал.2 ОУ). Съгласно чл.139 ЗЕ разпределението на топлинна енергия в сграда-етажна собственост се извършва по системата за дялово разпределение при наличието на договор с лице, вписано в регистъра по чл.139А ЗЕ. Съгласно чл.155, ал.1, т.2 ЗЕ ищцовото дружество е начислявало сумите за топлинна енергия по прогнозни месечни вноски, като в края на отоплителния период са изготвяни изравнителни сметки на база реален отчет на уредите за дялово разпределение според чл.71 Наредба №2/2004 г. за топлоснабдяването и Наредба №16-334/2007 г. за топлоснабдяването. Претендира разноски.

В срока за отговор по чл.131 от ГПК Областна администрация на област София е подал в срок отговор на исковата молба, с който оспорва иска. Оспорва договора за дялово разпределение да е вжал за процесния период. Твърди, че между страните не е било налице облигационно правоотношение и не е получавал фактури, за заплащане на процесните суми. Няма реално консумирана топлинна енергия, тъй като имотът бил необитаем.

Третото лице – помагач „Д...” АД не изразява становище по съществото на правния спор.

Съдът, като съобрази правните доводи на страните, събраните писмени доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, съгласно правилата на чл. 235, ал. 2 ГПК, намира за установено **от фактическа и правна страна следното:**

Общата хипотеза за неоснователно обогатяване по чл. 59 ЗЗД е налице, в случаите когато е увеличено без основание имуществото на едно лице за сметка на имуществото на друго лице – обеднелият, като обедняването на ищеца и обогатяването на ответника, следва да произтичат от един общ факт или от обща група факти. Настоящият състав намира, че тези предпоставки са налице когато, при липса на облигационно отношение – неключен писмен договор или такъв с изтекъл срок, едно лице ползва доставена от топлопреносното предприятие топлинна енергия в имота като спестява разходи за плащане на дължимата цена, с което се обогатява. Съответно топлопреносното предприятие обеднява, тъй като не получава цената на доставената ТЕ, като обедняването на ищеца и обогатяването на ответника произтичат от общи факти – доставката на ТЕ до имота и ползването ѝ от ответника.

Съгласно § 1, т. 33а от ЗЕ "небитов клиент" е физическо или юридическо лице, което купува електрическа или топлинна енергия с топлоносител гореща вода или пара за отопление, климатизация, горещо водоснабдяване и технологични нужди или природен газ за небитови нужди. Чл. 149, ал. 1, т. 3 ЗЕ определя, че продажбата на топлинна енергия за стопански нужди се извършва въз основа на писмен договор между топлопреносното предприятие и клиентите на топлинна енергия за небитови нужди. По делото няма данни такъв да е сключван между ищеца и ответника, от което следва, че между тях липсва облигационно отношение по ЗЕ за продажба на топлинна енергия.

Когато топлоснабдителното предприятие не разполага с правна възможност да търси стойността на доставената на дружеството-ответник топлинна енергия на договорно основание, същото може да стори това с иск по чл. 59, ал. 1 ЗЗД, според която всеки, който

се е обогатил без основание за сметка на другото, дължи да му върне онова, с което се е обогатил, до размера на обедняването. За да е основателен предявен иск по чл. 59, ал. 1 ЗЗД, следва у ищеца да е налице обедняване, което може да се изразява в намаляване на активите или увеличаване на пасивите /включително извършване на разходи/, обогатяване у ответника, което може да се изразява в намаляване на пасивите или увеличаване на активите /включително спестяване на разходи/, между обогатяването на ответника и обедняването на ищеца да е налице връзка, за това разместване на блага да липсва правно основание, като за ищеца да не е налице друг иск, с който да може да защити интересите си.

Съгласно чл. 15, ал. 1 ЗДС имоти - държавна собственост, се предоставят безвъзмездно за управление на ведомствата и общините при условия и по ред, определени с правилника за прилагане на закона, а съгласно чл. 18, ал. 1, изр. 1 имоти - държавна собственост, които не са предоставени за управление по установения ред, се управляват от областния управител по местонахождението им. Съгласно чл. 57, ал. 1 и ал. 2 ЗАДм областната администрация подпомага областния управител в осъществяването на неговите правомощия, като областната администрация е юридическо лице на бюджетна издръжка. В конкретния случай по делото не е спорно, а и от представените писмени доказателства, в това число Акт за държавна собственост – частна № 09414/06.03.2017 г., утвърден от областния управител област София и Заповед № РД-08-00006/21.05.2020 г. на областния управител област София се установява, че този имот е предоставен за управление на Областния управител на област София. Не се спори, че същият се намира в сграда в режим на етажна собственост.

С оглед гореизложеното съдът приема, че са налице предпоставките на чл. 59 ЗЗД за ангажиране отговорността на ответника по правилата за неоснователно обогатяване. Съгласно чл. 59, ал. 1 ЗЗД, ответникът дължи на ищеца сумата, с която се е обогатил до размера на обедняването. В случая размера на обедняването и обогатяването е един и същ – стойността на доставената до имота топлинна енергия.

За установяване факта на предоставяне на топлинна енергия в обема, съответстващ на претендираната цена, по делото са приети писмени доказателства и заключение на съдебно-техническата експертиза. Вещото лице установява, че количеството топлинна енергия, постъпило в топлоснабдената сграда, се измерва чрез т.нар. общ топломер, монтиран в абонатната станция. Показанията се отчитат ежемесечно по електронен път от служители на ищеца. ЕС на адрес: гр. София, ул. Майор Юрий Гагарин, ... е сключила договор за услугата дялово разпределение на топлинна енергия от 15.12.2009 г. с „Д...” АД. За процесния период 01.11.2018 г. до 30.04.2020 г. ФДР е извършвала разпределението на ТЕ след дистанционен отчет на уредите за дялово разпределение и водомерите за топла вода, монтирани в имотите на абонатите на СЕС. По данни на ФДР в процесното жилище не е имало монтирани отоплителни тела и съответно не са монтирани топлоразпределители. В имота не се ползва топла вода. Процесният имот е с отопляем обем по проект 172 м³, съгласно Акт за разпределение на кубатурата в жилищната сграда от 21.11.1977 г., предаден от председателя на домсъвета на ищеца. На база на този отопляем обем се разпределя енергия отдадена от сградна инсталация, съгласно наредбата за топлоснабдяването. За процесния период 01.11.2018 г. до 30.04.2020 г. количеството топлинна енергия, отдадена от сградна инсталация в СЕС е изчислено от ФДР, съгласно приложението към чл. 61, т. 6.1.1 от Наредба № 16-334. То зависи от вида и топлофизичните особености на сградата и на отоплителната инсталация – т.е. от общата инсталирана мощност за отопление на сградата и денградусите за всеки отчетен период. Изчисленото количество топлинна енергия, отдадена от сградната инсталация, е разпределено пропорционално на отопляемия обем на имотите по проект в сградата. ФДР е изготвяла ежемесечно разпределение на ТЕ в сградата. За процесния имот има само начислена ТЕ отдадена от сградна инсталация. ТЕ за отопление на имота /отдадена от отоплителна тела/ и ТЕ за загряване на топла вода, ТЕ за общи части не се начислява. Поради това и ирелевантно за настоящото производство дали процесният

обект е бил ползван или не, тъй като дължимите суми за топлинна енергия са само за сградна инсталация и възлизат в размер на 366,47 лв., съобразно заключението на вещото лице. Притежаването на имот, находящ се в топлоснабдена сграда - етажна собственост, прави ответника потребител на топлинна енергия и същият е длъжен да заплаща цената за доставената топлинна енергия, част от която е и топлинната енергия за сградна инсталация, независимо от това дали е ползвал топлоснабдения имот. Налице е разместване на блага - ищецът е доставял ТЕ до имота, която не е заплатена от собственика, поради което и той дължи заплащането ѝ. Поради това възражението на ответника, че процесният обект е бил необитаем е неоснователно. Изчисленията са съгласно методиката за дялово разпределение към действащата наредба за топлоснабдяването. В СЕС се извършва ежемесечен отчет и не се изготвят изравнителни сметки. Размерът на фактурираните суми за ТЕ е по ежемесечни данни от ФДР са подробно описани в Таблица № 3 от заключението.

Разпоредбата на чл. 142, ал. 2 ЗЕ определя компонентите на топлинната енергия за отопление на сграда етажна собственост, които се използват за формиране на цената на ползваната енергия. Това са топлинна енергия, отдадена за отопление на общите части, топлинна енергия, отдадена от сградната инсталация и топлинна енергия за отопление на имотите. Съгласно чл. 139, ал. 1 ЗЕ разпределението на топлинна енергия в сграда - етажна собственост се извършва по система за дялово разпределение. Топлинната енергия, отдадена от сградна инсталация, се разпределя между всички потребители, пропорционално на отопляемия обем на отделните имоти по проект. Съгласно легалната дефиниция, дадена в пар. 1, т. 38 от ДР на ЗЕ „отопляем обем на имот“ включва обема на всички собствени и/или ползвани от абоната помещения и съответните припадащи се части от общите части на сградата, предвидени за отопление по проект. Легално определение на „сградна инсталация“ е дадено в § 1, т. 4 от ДР на Наредба № 2 за топлоснабдяването – „съвкупността от топлопроводи и съоръжения за разпределяне и доставяне на топлинната енергия от абонатната станция до имотите на потребителите, включително главните хоризонтални и вертикални разпределителни линии“. Сградните инсталации за отопление и горещо водоснабдяване са обща етажна собственост, а, както се посочи по-горе, топлинната енергия, отдадена от сградна инсталация, се разпределя между всички потребители пропорционално на отопляемия обем на отделните имоти по проект. Съгласно чл. 41 ЗС всеки собственик, съразмерно с дела си в общите части, е длъжен да участва в разностите, необходими за поддържането или за възстановяването им и в полезните разноси, за извършването на които е взето решение на общото събрание. Сградната инсталация е обща етажна собственост – чл. 140, ал. 3Е, чл. 38 ал. 1 ЗС, и чрез нея се затоплят не само индивидуалните имоти, но и общи части, ограждащи стени на имотите, подове тавани и пр., т.е. налице е топлообмен, в резултат на който се повишава температурата в цялата сграда. Ето защо, всички собственици на имоти, находящи се в сграда - етажна собственост, принципно следва да участват в разпределението на отдадената от сградната инсталация топлинна енергия, без оглед на това каква част от тази енергия се използва за отопляване на собствения им имот. Заплащането на отдадената от сградната инсталация топлинна енергия не е резултат от реалното ползване или неползване на топлинна енергия от собствениците на имоти. То следва от факта, че сградната инсталация е обща част по предназначение, от която никой не може да се откаже, и че е изградена по предварителен проект, поради което и плащането се извършва съразмерно на отопляемите обекти по проект.

Неоснователно е възражението на ответника, че договора за дялово разпределение не е вжал за процесния период, тъй като валидността на договора касае вътрешните отношения между топлопреносното дружество и дружеството за дялово разпределение на топлинна енергия. С оглед характера на престацията, дължимостта на която е предмет на настоящото производство, е ирелевантно дали изтекъл срока на действие на договора за дялово разпределение. Доводът относно третото лице е неотносим, тъй като въпреки изтеклия срок на договора, сключен между Етажната собственост и ФДР, третото лице –

помагач на страната на ищеца е извършвало дялово разпределение, което се установи, че е съобразено с Наредба№ 16-334/2007г. за топлоснабдяването. Доводите на ответната страна, че фактурите не са връчени, са неотнормими – претенцията на ищеца се основава на реално ползване на енергия, която се установи от съдебно – техническата експертиза, а последващото осчетоводяване на задълженията е относимо към счетоводната отчетност на страните. Доводът относно третото лице, също е неотнормим. Въпреки изтеклия срок на договора, сключен между Етажната собственост и ФДР, третото лице – помагач на страната на ищеца е извършвало дялово разпределение, което се установи, че е съобразено с Наредба№ 16-334/2007г. за топлоснабдяването

Ирелевантни за настоящото производство са представените от ищеца Заявление – декларация вх. № Г-7998/27.05.2020 г. и Заповед № РД-08-00006/21.05.2020 г., на областния управител на София област, тъй като същите касаят период извън процесния - 01.11.2018 г. до 30.04.2020 г.

С оглед на изложеното съдът приема, че за процесния имот на ответника е доставяна топлинна енергия, като количеството на доставената енергия е измервано коректно.

Доколкото ответникът по делото се е обогатил неоснователно, то следва да се установи каква е цената на реално потребената енергия, с която се е обогатил. При определяне дължимата цена вещите лица по двете експертизи са взели предвид стойностите по фактури, а не сумите по изравнителните сметки, тъй като в настоящия случай, съобразно чл. 155, ал. 1 от ЗЕ, потребителите на топлинна енергия в сграда – етажна собственост заплащат доставената топлинна енергия по един от следните начини: 1) на 11 равни месечни вноски и една дванадесета изравнителна вноска, респ. на 10 равни вноски и 2 изравнителни – след изменението на ЗЕ от ДВ, бр. 74/2006 г., 2) на месечни вноски, определени по прогнозна консумация за сградата, и една изравнителна вноска и 3) по реална месечна консумация. В настоящия случай е налице реален ежемесечен отчет, поради което и фактурите отразяват ежемесечно реално потребената топлинна енергия. Правилата за определяне на прогнозната консумация и изравняването на сумите за действително консумираното количество топлинна енергия за всеки отделен потребител са уредени в действащите през исковия период Наредби за топлоснабдяването. Ето защо за определяне размера на дължимата цена, съдът ползва данните на СТЕ и ССЧЕ, според която размера на потребената топлинна енергия за процесния период от м.6.2014 г. до м.4.2016 г. е в размер на 586.45 лева, която сума представлява реалното количество потребена ТЕ в имота, която се дължи на топлопреносното предприятие. В този смисъл са неоснователни възраженията на процесуалния представител на ответното дружество, че по делото не е доказана реално консумираната топлинна енергия, тъй като не са изготвени изравнителни сметки.

Неоснователна се явява претенцията на ищеца за заплащане на начислените суми за дялово разпределение. Доколкото между страните няма сключен писмен договор, Общите условия на ищеца, предвиждащи, че таксите за дялово разпределение се заплащат от потребителите на топлинна енергия на ищцовото дружество, което от своя страна заплаща цената за извършените услуги на дружествата за дялово разпределение не обвързват ответника. От друга страна – няма доказателства по делото ищецът да е заплатил тези суми на фирмата за дялово разпределение, поради което не може да се приеме нито, че ответникът се е обогатил със спестяване на такъв разход, нито, че ищецът е обеднял с направата или с дължимостта му. Поради това искът за сумата от 7,28 лв., представляваща стойността на услугата за извършване на услугата дялово разпределение, се явява неоснователен и като такъв следва да бъде отхвърлен.

Неоснователно е релевираното от ответника възражение за погасяване по давност на част от дълга за главница. Предмет на настоящото производство е сума, с която ответникът се е обогатил неоснователно, спестявайки си разходи за заплащането съизмеряваща се като стойност с месечната цена за процесния период, което обаче не прави

вземането периодично по см. на чл. 111, б. „в“ ЗЗД. Ето защо, процесното вземане се погасява с общата 5-годишна давност, в какъвто смисъл са и разясненията в т. 7 от Постановление № 1/28.05.1979 г. по гр. д. № 1/1979 г. на ППВС. Съгласно разпоредбата на чл. 114, ал. 1 ЗЗД давността започва да тече от деня, в който вземането е станало изискуемо. Според задължителните разяснения в т. 7 от Постановление № 1/28.05.1979 г. по гр. д. № 1/1979 г. на ППВС в случаите на неоснователно обогатяване с фактическия състав по чл. 59, ал. 1 ЗЗД погасителната давност започва да тече от деня на получаването на престацията. Съгласно чл. 116, б. „б“, предл. 1 ЗЗД давността се прекъсва с предявяване на иск, а съгласно чл. 115, ал. 1, б. „ж“ ЗЗД – спира да тече докато трае съдебното производство относно вземането. По силата на законовата фикция по чл. 422, ал. 1 ГПК искът се счита предявен на датата на подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение – в случая това е 19.11.2021 г. Следователно в конкретния случай давността е прекъсната и спряна, считано от тази дата. Спиране и прекъсване на давността е възможно само преди тя да е изтекла. Предвид приложимост на 5-годишна давност в случая се обуславя изводът, че вземанията или дори част от тях не се явяват погасени по давност.

По искове с правно основание чл. 422 ГПК вр. чл. 86, ал. 1 ЗЗД: Основателността на иска предполага наличие на главен дълг и забава в погасяването му. Моментът на забавата се определя съобразно уговореното от страните. Поради липсата на сключен между страните писмен договор, Общите условия не обвързват ответника. Те обвързват единствено потребителите на топлинна енергия за стопански нужди, сключили с доставчика писмени договори при общи условия. Липсва предвиден срок за плащане от страна на ответника на задължението му по чл. 59 ЗЗД за ползваната топлинна енергия, поради което длъжникът изпада в забава след покана – арг. чл. 84, ал. 2 ЗЗД. Предвид това, лихва за забава ответникът дължи от датата на поканата, и то – за задължения, които вече са възникнали, т.е. ответникът следва да е поканен да заплати именно задълженията, които се претендират по настоящото дело. По делото няма данни за отправена, респ. получена от ответника покана, която да касае заплащане именно на процесните задължения. По отношение на представеното по делото писмо от „Т“ ЕАД следва да се посочи, че от него по никакъв начин не може да стане ясно, че длъжникът е бил поканен да заплати процесните суми - с посочване на абонатния номер, адреса на имота, конкретни размери по отделни пера и периоди. Що се отнася до другото Ето защо съдът намира, че предявеният иск по чл. 422, ал. 1 ГПК вр. чл. 86, ал. 1 ЗЗД за сумата от общо 66,52 лв. е изцяло неоснователен и следва да се отхвърли.

Предвид неоснователността на предявения главен иск за дялово разпределение, неоснователен се явява и акцесорният такъв за мораторна лихва върху главницата в размер на 1,61 лв. за периода от м.12.2018 г. до 09.11.2021 г., който също следва да бъде отхвърлен.

При този изход на спора, ищецът има право на разноски на основание чл.78, ал.1 и ал.8 ГПК, съразмерно с уважената част от исковете в размер на общо 574,54 лева за исковото производство, както и за заповедното производство в размер на 59.43 лева. Ответникът също има право на разноски съразмерно с отхвърлената част от исковете на основание чл.78, ал.3 и ал.8 ГПК, като има право по съразмерност на юрисконсултско възнаграждение в размер на 20,75 лв.

Ръководен от гореизложеното, съдът

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО на основание чл. 422 ГПК вр. чл. 59, ал. 1 ЗЗД, че Областна администрация на област София, Булстат ..., с адрес в гр. София, ул. „Алабин“ ... дължи на „Т“ ЕАД, ЕИК 831609046, със седалище и адрес на управление в гр. София, ул. „Ястребец“ № 23Б, сумата от **287,97 лв.**, представляваща главница за потребена топлинна

енергия, доставена до имот с абонатен номер 38978, находящ се в гр.София, ул. Майор Юрий Гагарин, ..., през периода 01.11.2018 г. до 30.04.2020 г., с която ответникът се е обогатил неоснователно за сметка на ищеца, ведно със законната лихва от датата на подаване на заявлението по чл. 410 ГПК 19.11.2021 г. до окончателното плащане, като ОТХВЪРЛЯ иска за сумата от сумата 66,52 лева (шестдесет и шест лева и 52 стотинки), представляваща мораторна лихва за период от 31.12.2018 г. до 09.11.2021 г., 7,28 лева (седем лева и 28 стотинки), представляваща главница за цена на извършена услуга за дялово разпределение за период от 01.10.2018 г. до 01.12.2019 г., ведно със законна лихва за период от 19.11.2021 г. до изплащане на вземането, сумата 1,61 лева (един лев и 61 стотинки), представляваща мораторна лихва за период от 01.12.2018 г. до 09.11.2021 г., за които е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по реда на чл. 410 ГПК по ч.гр.д. № 66201/2021 г. на СРС, 141 състав.

ОСЪЖДА Областна администрация на област София, Булстат ..., с адрес в гр. София, ул. „Алабин“ ... да заплати на „Т“ ЕАД, ЕИК 831609046, със седалище и адрес на управление в гр. София, ул. „Ястребец“ № 23Б, на основание чл. 78, ал. 1 ГПК, сумата от **574,54 лв.**, представляваща съдебни разноси в настоящото исково производство, както и сумата от **59,43 лева**, представляваща разностите в заповедното производство, съразмерно с уважената част от исковите.

ОСЪЖДА „Т“ ЕАД, ЕИК 831609046, със седалище и адрес на управление в гр. София, ул. „Ястребец“ № 23Б да заплати на Областна администрация на област София, Булстат ..., с адрес в гр. София, ул. „Алабин“ № 22 на основание чл. 78, ал. 3 ГПК, сумата от **20,75 лв.**, представляваща разностите по делото, съразмерно с отхвърлената част от исковите.

РЕШЕНИЕТО е постановено при участието на „Д... ” АД, ЕИК ..., като трето лице-помагач, на страната на ищеца.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред Софийския градски съд с въззивна жалба, в двуседмичен срок от съобщаването му на страните.

Банкова сметка на „Т“ ЕАД, по която могат да бъдат внесени дължимите суми: IBAN BG48SOMB91301011253302.

Съдия при Софийски районен съд: _____